

Fartøjer laa i Havnen, og det maaske, som det ærede Medlem oplyste, uassurede. Nu kunde man f. Eks. i Fjor, da vi ydede en saa betydelig Hjælp til de brandlidte i Aalesund, ogsaa have sagt, at de Folk kunde have assureret sig mod Tab, men det gjorde vi ikke. Vi stillede os velvilligt overfor disse Folk og hjalp dem, og jeg synes, at naar det gælder vore egne Landsmænd, kunne vi meget godt gøre det samme. Men naar det ærede Medlem som Repræsentant for Bornholm fraraader det, er det naturligvis en anden Sag.

Ordføreren (Blem): Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) er altid vant til at byde over. Det er saa let en Sag, især for dem, som ikke have Ansvar for at udføre Overbudet i Praksis. Det, jeg udtalte, var egentlig ikke ganske det, det ærede Medlem nu sagde. Jeg sagde, at jeg kendte, hvad Praksis havde været i dette Ting i de 24 Aar, jeg har siddet her, og derfor havde jeg ikke noget Haab om, at man kunde se denne Praksis forandret for Bornholms Skyld. Den Slags Tab havde man altid hidtil fra Statens Side nægtet at erstatte — altsaa hvad angaar den Del, jeg talte om, Tab paa Baade og Redskaber. Og saa udtalte jeg, at Praksis i dette Land havde været, at man gennem Landsindsamling havde paakaldt den private Godgørenhed og havde ogsaa hidtil staaet sig ved det, idet man havde faaet Skaden dækket. I 1872, hvor Skaden drejede sig om meget mere end her, fik man endda mange flere Penge ind end til at dække Skaden. Naar det ærede Medlem talte om Aalesund, maa det erindres, at der skete ogsaa en frivillig Indsamling her i Landet, og Statens Hjælp bestod i at laane Beboerne deroppe Tæpper og en hel Del — Marineministeren kaldte det Madgrejer og lignende. De vare jo berøvede al Ting og havde ikke en Gang Skeer, Knive og Gaffer at spise med. Vi lode et Skib sejle op og laante dem vore Telte, Tæpper og Madgrejer, som laa her og vare magasinerede paa Lagre og Lofter, laante dem Knive, Gaffer, Tallerkener, Fade og lignende, som de kunde spise deres Mad af. Det fik vi dog tilbage, det var ikke nogen Gave, det var et Laan.

Og Penge fik de ingen af. Altsaa nogen direkte Hjælp fra Staten til Aalesund bragtes der ikke. Vi bragte dem stor indirekte Støtte, og jeg er glad ved, at vi gjorde det. Hvis det var saaledes paa Bornholm, at de skadelidte Fiskere hverken havde Hus eller Hjem, Tallerkener at spise deres Mad af eller Knive og Gaffer at bruge, tror jeg ogsaa nok, at vi der kunde have gjort det samme: ladet et Skib sejle over med „Grejerne“, der laa her i Overflod, og sagt: Her have I noget at bruge, til I faa Hjælp eller kunne skaffe jer noget selv. Jeg tror derfor ikke, jeg har taget fejl, naar jeg har henholdt mig til den Praksis, som jeg har set altid har været benyttet i dette Land tidligere. Selv om jeg godt kunde ønske, at man delvis gik den Vej, som det ærede Medlem omtalte, bare at tage Pengene af Statskassen og sige: Værsgo, her have I Dækning for det hele, har jeg ikke turdet gøre det, fordi jeg er sikker paa, at jeg ikke vilde have været i Stand til at bryde denne Praksis, selv om jeg fik det ærede Medlem til Hjælp, og saa vilde have skadet den Sag, jeg vilde fremme, ved at hemme en paatænkt frivillig Indsamling.

K. M. Klausen: Det ærede Medlem for Rønne (Blem) sagde, at jeg plejer at byde over. Det passer slet ikke. I de fleste Tilfælde byder jeg under, langt under, hvad de Herrer ville bevilge, og netop derved, at jeg byder under paa de Steder, hvor der kunde og burde spares, kommer jeg i Besiddelse af Midler, saa at jeg kan hjælpe paa andre Steder. Hvis de Herrer vilde have fulgt vore Ændringsforslag paa Militærvæsenets Omraade og der sparet godt 3 Millioner, som vi havde foreslaaet, havde der været Penge til at hjælpe saadanne Folk, som komme i Nød, uden at det kunde skade Statskassen det allermindste. Nej, det ærede Medlem kan slet ikke sige, at jeg er slem til at byde over, jeg tror tværtimod, at min største Dyd er, at jeg byder under paa saa mange Steder, hvor jeg synes, at Penge ligefrem bortødsles. — Dernæst siger det ærede Medlem for Rønne, at jeg kan sagtens, for jeg har intet Ansvar. Jeg ved ikke, hvilket uhyre Ansvar der tynger paa det ærede Medlem for Rønne. Jeg troede, at vi